

РЕШЕНИЕ

№ 2652

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **265** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба на А. П. П., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 334/15.12.2023 г. на министъра на електронното управление, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител – директор на дирекция „Административно обслужване“, Министерство на електронното управление, с ранг II-ри старши, считано от 18.12.2023 г., на основание чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл. – поради „липса на качества“ да изпълнява заеманата длъжност.
Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна и иска отмяната ѝ. Счита, че нито едно от изложените в нея фактически основания не съответства на правното основание, поради което е налице противоречие и с чл. 108, ал. 1, изр. 2 ЗДСл. На практика, в обстоятелствената част се съдържат факти за наличие на виновно поведение и съответно – процедура по ангажиране на дисциплинарна отговорност. Същевременно твърди, че съдействал за изпълнение на възложените му служебни задачи. Обжалваната заповед и израз на необосновано, субективно отношение към жалбоподателя, което постепенно се е засилвало; упражняван е системен натиск и тормоз.

В писмените бележки твърди, че не е възпрепятствал неизпълнение на задължение на ничии функции – така, както се твърди в заповедта, а напротив. Същевременно е налице изключително висока оценка на неговите качества. Длъжността, на която е уволнен е била заемана 15 дни преди уволнението, поради което доказателствата,

насочени към ангажиране на отговорността не могат да се отнасят за него. Цитира се доклад, който жалбоподателят оспорва. Излага подробни съображения. Ето защо иска отмяната на оспорената заповед. Претендира разноски.

Ответникът – министърът на електронното управление моли да се отхвърли жалбата. В писмените бележки твърди, че заповедта е мотивирана. Не следва да се кредитират показанията на свидетеля на жалбоподателя, защото той не дава показания за възприети от него факти. Същевременно твърди, че липсата на качества се установява от показанията на разпитания свидетел. Несоновнани са твърденията, че докладът не е връчен на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на исканите от жалбоподателя разноски.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Жалбата е допустима - подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество, е основателна по следните съображения: Съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 146 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административния акт включва проверка за компетентност на органа, спазване на административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, съответствие с приложимия материален закон и с целта на закона.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване и придобития ранг на държавна служба.

Със заповед № 334/15.12.2023 г. на министъра на електронното управление, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител – директор на дирекция „Административно обслужване“, Министерство на електронното управление, с ранг II-ри старши, считано от 18.12.2023 г., на основание чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл. – поради „липса на качества“ да изпълнява заеманата длъжност. Видно от заповед № ЧР-312/28.11.2023 г. жалбоподателят е заемал тази длъжност от 28.11.2023 г., а преди това временно е бил назначен за „главен секретар“ като с тази заповед е прекратено временното му преназначение.

В мотивировъчната част на заповедта за уволнение е посочено, че на жалбоподателя е възложена конкретна задача по изменение на Вътрешни правила за обмен на документи в Министерството на електронното управление с оглед отстраняване на допуснати слабости, във връзка с препоръки, дадени от Инспектората и в доклад от министъра на електронното управление от 24.11.2023 г. Служителят, в качеството си на директор, в хода на така възложената работа се сочи, че е възпрепятствал работата на подчинените си служители, ангажирани с изготвянето на съответните изменения, чрез бездействие. Служителят явно отказвал да приеме забележки и корекции в работния вариант на правилата. В продължение на един месец, въпреки точните и конкретни указания за работа и независимо от демонстрираните усилия от страна на директора на дирекцията, жалбоподателят възпрепятствал началника на отдел „Деловодно обслужване“ да изпълни възложената задача, качествено и в срок. Извън описаното, се твърди, че липсва конструктивна комуникация, което води до влошена ефективност за изпълнение на служебните задължения и постигане на стратегически цели на министерството. С това се твърди, че е реализиран чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. – налице е обективна невъзможност да се изпълняват възложените служебни задължения.

Съгласно чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл. (изм. - ДВ, бр. 95 от 2003 г.) при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравното състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме;

Съгласно чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. (нова - ДВ, бр. 95 от 2003 г.) е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3;

За приложение на посочената в заповедта норма на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл е необходимо да е налице нова фактическа обстановка /след назначението/, която да е създадена извън волята на страните и това да води до невъзможност служителят да изпълнява служебните си задължения; причините за това да са непреодолими и за двете страни по правоотношението, защото са неподвластни на волята им.

В в процесния случай, видно от мотивите на заповедта, цитирани и по-горе, не се излагат твърдения за наличие на фактическите състави на посочените в нея норми. Отделен е въпросът, че не са и представени доказателства в тази насока.

На следващо място, се сочи, че на дирекция „Административно обслужване“ е възложена конкретна задача по изменение на вътрешни правила за обмена на документи, без да е посочено каква точно конкретна задача е възложена, какви точно слабости/пропуски е следвало да се отстранят. В мотивите се сочи също така, че жалбоподателят е възпрепятствал работата на служителите, като се излагат мотиви, че това възпрепятствие се изразява чрез „бездействие“, без да е описано в какво се изразява. Не се сочи какви точно конкретни функции е следвало да изпълнява жалбоподателят във връзка с така възложената работа. Посочено е, че служителят „явно отказва да приеме забележки и корекции“, без да се сочи какви точно са тези забележки и корекции, от кого точно са направени. Твърди се, че в продължение на един месец е осъществявал това възпрепятстване, въпреки точните и конкретни указания /не се сочи какви са те/ и независимо от демонстрираните усилия на директора на дирекцията / не се сочи конкретно поведение/.

Предвид така изложеното съдът намира, че макар и формално в заповедта да се съдържа фактическа обстановка, то така изложената не може да обоснове извод за това, че от страна на ответника е налице описание на конкретната фактическа обстановка във връзка с поведение на жалбоподателя, което, наред с това, не би могло да се подведе и под цитираните норми на ЗДСл., съдържащи различни основания за уволнение.

На следващо място, се сочи, че „липсва конструктивна комуникация“, без да е изложено в какво точно се изразява тя. Отделен е и въпросът, че не са изложени твърдения за това тя да покрива критериите на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. – така, както са изложени по-горе.

По тези съображения настоящият състав приема, че процесната заповед следва да бъде отменена. В нея макар и да се съдържат мотиви, то така изложените следва да се приравнят на липса на мотиви и оттам – до невъзможност на жалбоподателя да се защитава срещу така извършеното уволнение.

Отделен е и въпросът, че и в хода на съдебното производство нито се изложиха твърдения, нито се представиха доказателства в тази насока – за липса на качества по изложените критерии или за конкретно действие/бездействие от страна на

жалбоподателя, което да е довело до конкретен резултат – възпрепятстване на началника на отдел „Деловодно обслужване“.

В този смисъл свидетелските показания на св. Х. С., началник на кабинета на министъра, която отговаря за разпределянето на документите в министерството, които постъпват, на входяща кореспонденция, за работната програма на министъра и други функции за работата на целия политически кабинет.

Свидетелката сочи, че по отношение на работата по изготвяне на актуализация на Вътрешните правила за документооборота е сигнализирана от служители, че възпрепятства процеса. Свидетелката посочи, че е сигнализирана от трима служители, без да ги назове конкретно. Свидетелката сочи, че жалбоподателят поставял различни резолюции и коментари в деловодната система (това е едното). Създавал напрежение между служителите с конфронтация. Соци, че започнал да пише доста нелогични и създаващи конфронтация между служителите резолюции, но като главен секретар. Били създадени няколко конфликта между служители. Но не посочи конкретно между кои, а „Между служители, примерно във „Финансовата дирекция“ и служители от „Административно обслужване“, които отговарят за човешките ресурси, във финансовата дирекция“. Твърди, че е „По отношение примерно на предоставянето на болничните листа“ /което е неотнормимо към изложената в заповедта за уволнение фактическа обстановка/, без да сочи по-конкретни факти. Соци, че във връзка със закона с двудневно представяне и тридневна беше създадено напрежение, че единият служител не предавал навреме и това водило до нарушение на Закона за личните данни. Този служител, който въвежда болничните листа правел забавяне, а пък този който прави заплатите не ги вижда и това е нарушение на Закона за личните данни.

Свидетелката сочи, че жалбоподателят създавал междуличностни конфликти между служителите и не само това, но не искала да влиза в такива подробности.

Като директор на дирекция мисли, че му е давала устни нареждания, защото вече поведението му било странно. Това се изразявало в създаване на напрежение между служителите /без отново да опише какви точно/. Включително е коментирал външен вид на свидетелката с други служители

На въпрос на съда дали знае жалбоподателят да е възпрепятствал началника на отдел „Деловодно обслужване“ да изпълни конкретно възложена задача и ако знае каква, свидетелката посочи, че знае, че имало резолюция в процеса по изготвяне на Вътрешните правила да бъде направен цялостен преглед на вътрешните правила, а не да се прави и работи нещо на парче. Свидетелката сочи, че не могли да бъдат финализирани общите правила заради даване на грешни разпореждания от жалбоподателя - такива, които възпрепятстват завършването на задачата, посредством резолюции и разговори със служителите. И отново не посочи конкретно поведение, конкретни указания.

Свидетелката посочи, че е получавала сигнали от служители от дирекция „Административно обслужване“, Г. И., която казала, че не могат разберат с г-н А. П., това го получавала и от дирекция „Правна“ като сигнал. По-нататък се излагат противоречиви твърдения относно функциите на тази служителка, но те не следва да се обсъждат доколкото тези функции и поведението на такъв служител на са посочени като основание за уволнението. В процесния случай релевантно би било единствено поведението спрямо началник отдел „Деловодно обслужване“.

На следващо място, по делото бе представена преписката по съгласуване на процесните Вътрешни правила. Представена е докладна, с вх. № от 24.11.2023 г., в

която е посочено, че следва да се изготвят такива и върху нея има резолюция от същата дата, като датата бе оспорена от жалбоподателя, като с определение от 12.3.2024 г. бе открито производство по оспорването ѝ и бе указана доказателствена тежест – на ответника, като видно от извлечения от деловодната система /л. 89/ се установява, че тази резолюция е заведена там на посочената дата.

Същевременно, видно от преписката по тази докладна, не може да се установи такова поведение от страна на жалбоподателя, от което да може да се направи извод за възпрепятстване – така, както е описано в заповедта за уволнение. Нещо повече – установява се, че жалбоподателят е изготвял документи – така докладна от 14.12.2023 г. от жалбоподателя, както и становище и докладна от началника на отдел „Деловодно обслужване“, от които може да се направи извод, че е работено по възложените задачи, но не може да се направи извод за възпрепятстване на тази работа. Нещо повече – налице са „адмирации“ във връзка с тази работа – така писмото на л. 63 от главния юрисконсулт. Дейността по изменение на Вътрешните правила е приключила със заповедта, представена на л. 64, за която не се установява на коя дата е постановена.

Предвид изложеното и при съвкупната преценка на събраните доказателства настоящият състав намира, че оспорената заповед следва да бъде отменена.

По разноските. С оглед изхода на делото и при условията на чл. 143, ал. 1 от АПК, такива се дължат на жалбоподателя, съобразно представен списък за сумата от 1500 лв. Направеното от ответника възражение за прекомерност е неоснователно. Производството по настоящото дело е приключило в рамките на три съдебни заседания, като са правени допълнителни доказателствени искания от процесуалния представител на жалбоподателя; а самата правна защита и съдействие се заключава в изготвяне на жалба, явяване на три заседания процесуална активност с оглед фактическото изясняване на спора и изготвяне на писмена защита. Ето защо съдът намира, че възражението за прекомерност е неоснователно – възнаграждението е съответно на фактическата и правна сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалбата на А. П. П., ЕГН [ЕГН], заповед № 334/15.12.2023 г. на министъра на електронното управление, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител – директор на дирекция „Административно обслужване“, Министерство на електронното управление, с ранг II-ри старши, считано от 18.12.2023 г.

ОСЪЖДА Министерството на електронното управление да заплати на А. П. П., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 1500 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.

СЪДИЯ: